

проучити сачувани материјал о историји борбе око утврђивања хронологије и календара - А.Ф.). Ослањајући се на радове византијских хронолога, наследника александријске школе, Скалигер је инсистирао на томе да само Јулијански календарско-хронолошки систем може да обезбеди непрекидно бројање дана у светској хронологији... Један од првих који је оценио добре стране Скалигеровог јулијанског периода, био је... Кешлер [5, стр. 106]. Низак ниво научне критике тог периода већ смо раније демонстрирали - подсетимо се метода "борбе" које су примењивали Скалигер и његови ученици чак и у мање значајним случајевима ("Квадратура круга", в. горе). Ипак су критичари "Скалигерове хронологије" водили тешку борбу: "У том смислу, парадоксална је чињеница да је тај период (Скалигеров - А.Ф.), неопходна за астрономију (? - А.Ф.) и хронологију наших дана, папа Григорије сматрао непогодним за календар" [5, стр. 107]. Аутору није познато да ли су до данас сачувани радови у којима се оповргава Скалигерово становиште. У то се може сумњати када се подсетимо метода које је употребљавала та победничка фракција.

Сви описани хронолошки проблеми у истој мери се односе и на хронологију арапске културе и науке у целини због њене повезаности с хронологијом Средоземља и Европе. В. такође анализу у [9]-[15].

Вратимо се Империји из X-XIII в. Укратко опишимо зону 18 на сл. 17.1 на почетку Империје из X-XIII в., тј. период у X в. у врсти Ф. Та зона је изоморфна ГТР-рату. Нарочито се истиче њен паралелизам с Тарквинијским ратом, како га описује Ливије [195]. Указаћемо само на костур паралелизма.

1) Трајање периода 931-954 је 23 године, што је блиско к 26 година, колико је трајао ГТР-рат из VI в. (536-552). У ГТР-рату имамо "легенду о жени": Амалазунти (VI в.), Тулији-Лукрецији (по Ливију), Јулији Меси (III в.). У X в. "одраз" те легенде (или њен оригинал) је Марозија. Ливије је нарочито наглашавао властољубље Тулијино, која је подстакла Тарквинија да освоји власт. О исто тако великом Марозијином властољубљу говоре хронике из X в. "После Јована X била су двојица безначајних папа; нема сумње да су они били креатуре Марозијине (уп. с историјом Амалазунте, Јулије Месе - А.Ф.), која је сада постала свемогућа... Њена власт је постала неограничена" [41, т. 3, стр. 240]. Амалазунта је довела на престо своје синове, Амалариха и Аталариха, а Марозија свог сина Јована XI (и још двојицу пштићеника). Као и у време Амалазунте - Јулије Месе "она (Марозија - А.Ф.) је била и световна владарка града и сама је постављала папе... Наступило је време када је жена тиранисала и цркву и Рим" [41, т. 3, стр. 240].

2) Муж "славољубиве Тулије", Тарквиније Охоли, поклопио се раније с "Готима" или "Хоенштауфенима" (XIII в.). Марозијин муж, Хуго, краљ Италије, је јасан "одраз" Хоенштауфена), при померању уназад за 333 године (приближно). Ливијева верзија се негативно односи према Тарквинију Охолом и његовој жени Тулији. Тако исто говоре и хронике из X в. О Хугу се пише: "Вероломни, користољубиви и похотни интригант, смео и без савести, спреман је да прибегне најнечаснијим средствима само да би проширио своје италијанско краљевство..." [41, т. 3, стр. 241]. О Марозији: "Славољубива Марозија је... послала Хугу гласника, нудећи му своју руку и владавину Римом... Њеном безмерном славољубљу је